

ΣΤΙΧΟΙ, ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ: SADAHZINIA
ΠΑΡΑΓΩΓΗ, ΜΙΞΗ, MASTERING: B.D.FOXMOOR
STUDIO: ΠΕΡΑΣΜΑ

Συγγνώμη, πνίγηκα
Έκτισα για λόγου μου ένα σπίτι,
τα θεμέλια, τις πέτρες, τους τοίχους, τη σκεπή.
Άναψα μια φωτιά κι άφησα τον καπνό σιρίτι,
τη θέα απ' το παράθυρό μου ακάλυπτη, ασκεπί.
Ύστερα, σκάλισα, για λόγου μου, έναν κήπο,
τον ξεβοτάνισα, τον πότισα, τον έφραξα.
Χάρηκα όταν άκουσα στην πόρτα μου απ' τον γείτονα χτύπο,
στον κήπο μου ολόδροσο νερό τον κέρασα.
Φρόντισα για το σύννεφο, τον ήλιο, τη σκιά,
για το φύσημα του ανέμου, τη σκόνη, τα πουλιά.
Και σε μια μέρα μέσα ξαφνικά
ηθελημένα κι άθελά μου τράβηξα μια ψαλιδιά.
Έκοψα τον ουρανό πάνω απ' το σπίτι μου
κι έδεσα το σπίτι μες στον κήπο, στο χορτάρι
τσάκισα τη φωτιά και όλα στο μαντήλι μου
και μπήκα μ' άλλους χίλιους στο ανθρώπινο βουρκάρι.
Έκλεισα το μυαλό μου κι άδειασα τα σωθικά μου,
την ανάσα σκλάβωσα, και σφράγισα το στόμα.
Χωρίς ευχή, πισώβαρος απ' τα μνημονικά μου
λειψός απ' όλα τ' άλλα, ντύθηκα το χώμα.

Απομακρύνθηκα απ' τον ψίθυρο των όπλων.
Πιάστηκα από τον ψίθυρο των άλλων στη σιωπή
ίσκιοι της νυχτας, της λάσπης και των ονειροπόλων,
φτηνή πραμάτεια η ζωή – της οικουμένης η ντροπή.

Βρήκα τη θάλασσα, μπήκα στη βάρκα.
Έδωσα ναύλο τα όνειρα όλα, και το τίποτα.
Κράτησα στη μαντήλα μου το σπίτι, μπάρκαρε μόνο η σάρκα
κι άβουλα κοίταζα το διπλανό καχύποπτα.
Η βάρκα λίκνο, το κύμα χέρι – αφήνομαι –
και την κουνά αργά στη γούβα ενός τάφου
βούβα της μοίρας πατώνω ή πνίγομαι;
Φροκάλι του θολού νερού, του γκρεμισμένου τράφου:
«Συγγνώμη, αγάπη μου, γιατί έχτισα ένα σπίτι,
μια όμορφη, ξύλινη καλύβα ψευδαισθήσεις
σαν τις ταινίες που ‘βλέπα με καπνοδόχο και καπνό σιρίτι
όμως μακριά απ’ τη βία, το μίσος, τις εκρήξεις.
Γνωρίζοντας πως για το μέλλον τα όνειρά μου
είναι μικρότερα από αλλωνών ανθρώπων – τ’ αρνήθηκα.
Συγγνώμη σπίτι μου, δε κρέμεται απ’ την πόρτα η αλλαξιά μου
… συγγνώμη πνίγηκα.»